

1 Přílohy, fotodokumentace

Příloha č. 1

První lekce – Chata v Jezerní kotlině

- Pretest – Co pro tebe znamená přátelství?
- Posttest – Změnil se nějak tvůj pohled na přátelství po příběhu Pavla a Ludvíka?

Druhá lekce – Vteřiny hrůzy

- Pretest – Pomohl bys v nouzi někomu, kdo není tvůj kamarád? (koho nemáš ho rád)
- Posttest – Ovlivnil tě nějak příběh Tondy a Rudly v tvém rozhodování zda pomoci či ne někomu v nouzi?

Třetí lekce – Pod junáckou vlajkou

- Pretest – Co pro tebe znamená slovo pravda. Je v tvém životě důležitá? Jsi ochoten nést případné následky tím, že řekneš pravdu?
- Posttest – Jak ti změnil příběh Mirka tvůj názor na pravdu?

Příloha č. 2

Chata v Jezerní kotlině – text

Chvíli na sebe v úleku a údivu zírali. Pavel už dávno zapomněl na někdejší nepříjemnost, kterou Ludvík způsobil. Teď v něm viděl jen nežádoucího vetřelce v Jezerní kotlině, kde chtěl mít klid a pokoj od všech lidí ze Spálených Mlýnů! „Jak ses sem dostal?“ vyhrkl nevraživě. „Rozhodně mě sem nepřivezl autobus, to se můžeš vsadit!“ odsekl trochu kousavě Grygar. Pavla dopaloval jeho způsob řeči suchý a pichlavý. „Nechci tady nikoho cizího!“

„Cizího?“ podivil se Ludvík Grygar kupodivu mírně. „Tak já jsem tu cizí?“ Trochu se usmál a pokračoval. „Byl jsem tu možná vícekrát než ty. Tohle místo jsem objevil už loni na jaře. Na ten den nikdy nezapomenu.“ Zadíval se někam do neurčita a mluvil zasněně jakoby sám k sobě: „Bylo to, zrovna když nebem letěly divoké husy a nad vodami kroužili bílí rackové a zpívali své vzrušené písně“

Pak najednou prudce dodal, jako by se právě vzpamatoval ze snu: „Ale dodnes jsem tu nikoho nepotkal!“ Pavel byl očividně zmatený. Vždycky mu bylo nepříjemné, když zjistil, že není v právu. A tady to bylo nade všechny pochyby. Ano, Ludvik má na jezero a na celou kotlinu větší právo, a Pavel je tady jenom vetřelcem! „Nemysli si,“ změnil náhle Pavel předmět hovoru, „že jsem se tě tehdy bál, když nás chtěl Lejčko dostat do rvačky. Nepustil jsem se do tebe z jiného důvodu.“ Ludvíka Grygara ta změna velmi překvapila. Nejdřív se hádají o Jezerní kotlinu, či jak tomu místu Zeman říká, a najednou mu Pavel připomíná školní událost! Ale tím, co Pavlovi odpověděl, si ho ihned získal.

„Vím dobře, proč ses se mnou nebral,“ pronesl a lehce se při tom začervenel. „Jsi příliš slušný na to, abys zápasil s někým slabším, než jsi ty! Věděl jsem to už tehdy, nemysli si“ Ludvíkova přímost Pavla udivila a trochu ho až zahanbovala. „Nebudeme se hádat, komu patří Jezerní kotlina,“ pravil. „Vyhrál bys to! Byl jsi tu dřív! Tehdy, když jsi tady byl poprvé, já jsem ještě nevěděl ani o Spálených Mlýnech, natožpak o Jezerní kotlině! Kdybys ale chtěl, mohli bychom sem chodit třeba spolu!“ Pak sebral všechnu svou odvalu a dodal: „Ale jestli nebudeš chtít, nikdy už sem nevkročím!“ Dychtivě očekával, co na to Ludvík řekne, a napjatě hleděl do jeho světlých pronikavých očí. „Jsi poctivý!“ přiznal mu Ludvik. „Ano, uzavřeme tedy přátelství“ Nenapodobitelným způsobem se usmál a dodal tónem, kterým předtím mluvil o bílých raccích nad vodami a který připomínal tón, jímž se pronášejí významné citáty:

„Nechť srdce naše v bratrství se spojí a cesty nic zlého nezkříží a nerozdvojí. To slibujeme, to slibujeme.“

Od této chvíle se chlapci stali nejlepšími kamarády a veškerý volný čas trávili spolu.

Škola se pomalu chýlila ke konci, prázdniny byly za dveřmi a předprázdninové vzrušení ovládlo každého hochu ve Spálených Mlýnech. Ale naši kamarádi si mysleli, že se nikdo nemůže těšit víc a nikdo že nebude mít krásnější a zajímavější prázdniny než oni! Budou stavět chatu v Jezerní kotlině! Budou se tam zařizovat jako dva robinzoni! Těšil se, že Ludvu ještě víc pozná. Vezme si Ludvu pořádně do práce! Bude s ním cvičit tak, jak to s ním, s Pavlem, cvičival kdysi tatínek. Už teď vypadá Ludva mnohem lépe, než když se seznámili. A Jezerní kotlina sama - copak tam se není na co těšit?

Dny se krátily a hoši museli opouštět Jezerní kotlinu mnohem dříve. Z tmy se nedalo jít krkolomnými stezkami a po skalách, i když znali cestu dopodrobna. Jednou Ludva překvapil Pavla dobrým nápadem. Ví, jak si zkrátíme cestu. Můžeme jezdit kus cesty za město na kole! Docela pohodlně se dá jet až k překladišti. V houštinách si můžeme kolo schovat a dál půjdeme pěšky. No a nazpátek zase pojedeme od překladiště až domů. Získáme tím dobrou půlhodinu! Co tomu říkáš?“ Pavel se jen usmál. „Což o to“, řekl, nápad je to dobrý. Kdybychom měli kolo, vzal bych tě na rám a už by se jelo. Ale kde ho vzít? „Mohl bych možná jedno opatřit,“ zamyslel se Ludva.

„U nás bydlí jeden hlídač, víš, má noční služby, a tak ve dne spí. A ten má kolo! Přes den ho má vždycky v dřevníku na dvoře. Potřebuje ho až pozdě večer, když odjíždí do služby. Ale to už bychom byli dávno doma.“ „Kdyby to šlo nějak zařídit, bylo by to opravdu prima. A skutečně- Ludva hned na další výpravu přivedl kolo, krásné a skoro nové kolo. V houštinách překladiště kolo schovali a užili si den u jezírka.

K večeru došli až k houštinám. Šero houstlo. Pavel opatrně vběhl do křoví. Měli v něm už vyšlapanou stezku a místy i vysekané keře. Ludva, který zůstal venku, najednou uslyšel, jak se Pavel diví: Ludvo, kam jsi dal kolo? Buď jsem slepý, anebo jsi ho uložil tak důkladně, že ho teď ani sám nenajdeš! „Je přece tam napravo, hned u skály „Tady nic není!“

„Ale musí tam být, vždyť jsi mě přece viděl, jak jsem ho vedl!“ „No tak, když řeknu, že tady není, tak tu není,“ ozval se hloubi houští Pavlův netrpělivý hlas. Ludva už měl toho dohadování dost. Vběhl za Pavlem. „Tady to přece bylo! Na tohle místo jsem ho postavil!“ Tvář mu stahoval strach. „Tady!“ vyjekl zmateně a ukazoval na prázdné místo u skály. „Třeba ses spletl,“ uklidňoval ho Pavel. „Pojď, prohledáme celé houští!“ Prodírali se křovisky, celí poškrábaní. Čím déle hledali, tím byli vystrašenější. Hledali už i tam, kde to nemělo smysl, kam by Ludva nikdy kolo nedal. „Kolo je pryč, to je marné“ prohlásil beznadějně Pavel.

Nakonec jim starší kluk Filip kolo našel.

Už z dálky se na něj Pavel usmíval, ale Ludva byl vážný a zamlklý. „Dnes odpoledne máme oba volno, Ludvo,“ řekl radostně Pavel. „Do kotliny asi nepůjdeme, vypadá to už zase na déšť, ale třeba bychom mohli dělat něco jiného, někam jít.“ Ludva chvíli mlčel a pak řekl

rozpačitě: „Když ale já, Pavle, nemůžu, víš. Slíbil jsem Filipovi, že s ním půjdu do biografu, už máme lístky.“ „Ty jdeš s Filipem?“ ptal se trochu zaraženě Pavel.

„Musím přece!“ vysvětloval mu Ludva, ale byl přitom celý červený. „Sám si to se mnou domluvil a to víš, nemůžu ho přece odmítnout. Když nám byl dobrý, aby nám našel ukradené kolo, nemůžu jen tak nechat.“ „No, to je vlastně pravda,“ připouštěl neochotně Pavel. Šli zvolna ke škole. Ludva mluvil o Filipovi a Pavel mlčky naslouchal. Zdálo se mu, že ho Ludva obdivuje. Nebylo divu, Filip byl starší, choval už se spíš jako dospělý, a Pavlovi se dokonce tehdy večer zdálo, že z něho cítí cigaretu. „A kdybys slyšel, jak umí krásně hrát na kytaru!“ básnil Ludva. „Jak to víš?“ „No, slyšel jsem ho! Byl jsem předevcírem u něj doma!“ Šli mlčky dál. Nebylo jim nějak do řeči. Loučení bylo krátké a o vyprovázení nepadlo ani slůvko.

Od toho dne, kdy šel Ludva s Filipem do kina, se s Pavlem nesetkali. Pavel ho schválně nevyhledával, i když přímo hořel touhou promluvit s ním, vidět ho, jít s ním do Jezerní kotliny, prohánět se po stráních i skaliskách, vesele se přít, zápasit a žertovat, povídat si a opravovat srub. Čekal, že Ludva přijde sám. Ale Ludva nešel.

Ludva se strašně změnil. Nebyl už veselý a všímavý, nesledoval žádné události, divadla, nové knihy a jiné zajímavosti. Pohyboval se unaveně, jeho nenapodobitelný úsměv z dřívějších dob se teď změnil v úsměšek, který měl asi znamenat, že Ludva už všechno zná, vším je znechucený a nic ho nebaví. Asi to odpozoval od svých starších kamarádů, kteří se tak chovali, anebo sám doopravdy cítil takovou únavu a lhostejnost. Ale úplně všechno mu lhostejné nebylo, jak si Pavel s velikou lítostí a s pocitem zahanbení uvědomoval. Ludva se stále náruživě přátelil s Filipem, který na Pavla působil jako zloduch a našeptavač všeho špatného. A hlavně začal kouřit. Ludva si prostě našel jiného kamaráda a na slib přátelství s Pavlem úplně zapomněl.

V pondělí nepřišel Ludva do školy. To se teď stávalo často. Málokteré pondělí byl ve škole! Pavel se dozvěděl od maminky, že Ludvu odvezli do nemocnice. Při té zprávě Pavel sebou trhl. „Co se mu stalo?“ Srdce se mu sevřelo bolestí nad osudem bývalého kamaráda. „Otrava nikotinem a pošramocené plíce,“ odpověděla maminka. „To má odkoukané z těch biografů,

samé kouření, samý nerozum.“ A největší vinu na tom má Filip, hněval se Pavel. Maminka pak ještě dodala: „Poleží si prý několik měsíců, jestli vůbec chudák neumře. Takový hezký chlapec! Škoda ho! Ti jeho rodiče, ti aby se šli teď utopit. Pavle, Pavle, slib mi, že nevezmeš cigaretu do úst!“ Pavel se jen usmál. „Nemusíš se bát, maminko,“ řekl pevně, takové věci pro mě nejsou. A ani Ludva by s tím nezačal, kdyby nebylo Filipa. To je jeho vina. Ludva na tom byl zle. Nikdo k němu nesměl. „Kdyby byl ten chlapec jen trochu silnější,“ říkal primář, snad by to ani dlouho netrvalo a byl by zdravý. Ale takhle je to velmi těžký případ. Co jsme mohli udělat, jsme udělali, nyní musíme jen čekat“

Pavel do nemocnice půjde! Vydal se tam ještě ten den. Šel dlouhými chodbami, prosycenými nemocničním pachem, který každého člověka většinou rozesmutňuje. Pak otevřel dveře, vešel do bílého pokojíku a tam u okna uviděl toho, kdo byl kdysi veselý, zdravý a dobře vypadající hoch se živýma očima. To je Ludva! Neví, jak by začal hovor. A pak tiše řekne: „Nazdar, Ludvo,“ říká těžce. Ale Ludva je zticha a jen se na něho dívá dychtivýma očima. „Pavel přišel! Můj rudý bratříček přišel!“ „Byl bych přišel už dávno, kdybych věděl, že o to stojíš.“

„Tak rád bych ještě jednou šel do naší Jezerní kotliny, Pavle,“ a v hlase mu zazněla taková zoufalá touha, že Pavlovi až přeběhl mráz po zádech. „Půjdeš tam, a ne jednou! Stokrát! Tisíckrát!“ prohlašuje pevně a přesvědčivě Pavel. Diví se sám sobě, že může tvrdit něco, v co vůbec nevěří. Ludva se trochu vztyčil na lůžku, zkoumavě se zadíval na Pavla a řekl: „Jsi na mě pořád tak hodný, Pavle! Pamatuješ se, jak jsi mi tenkrát, když jsme tam naposledy o prázdninách seděli u ohně, pořád dával tu pokrývku? Pavle, šel bys tam zase se mnou, kdybych se uzdravil? Řekni, že ano! Prosím tě, řekni to! Víím, že se neuzdravím, i když bych si to tak přál! Víím, že tam už nikdy nepůjdu! Ale chci, abys mi řekl, že bys tam se mnou šel, kdyby to bylo možné.“

S Pavlem se zatočil celý ten těsný pokojík, v hrdle má sucho a krev mu bije ve spáncích. „To víš, že bych šel. Ale určitě tam půjdeme spolu,“ opravil se kvapně, aby Ludva nezapozoroval, že v jeho uzdravení nevěří. „Počkej na jaro, až sejde sníh.“ „Ano,“ přikývl unaveně Ludva.

„Ano, já chci“ prohlásil pak Ludva silným hlasem, plným vůle. „Já chci! Od téhle chvíle chci! Byl jsem, Pavle, špatný kamarád, a tys mi oplatil dobrem. Přivedl jsi mě zpátky, vrátil jsi mi znovu do všech chutí. Jestli se uzdravím, bude to tvoje zásluha. Kdyby měl každý

takového kamaráda, jako jsem měl a snad ještě budu mít, bylo by všude dobře.“ Usmál se, a v té prchavé chvíli se mu na chvíličku vrátila jeho bývalá podoba.

Nadešly vlažné jarní dny a na Zelený potok přiletěli z dálky rackové a křičeli tam své nesrozumitelné písně. Tehdy se oba hoši poprvé vydali do Jezerní kotliny, aby se tam poklonili jaru. Nešli jako dřív, za starých dobrých časů! Dnes kráčeli pomalu, vždyť Ludva se právě vracel od bran smrti. Pavel ho musel občas i podpírat. Ale došli tam!

Položili na hromadu kamení svazeček pampelišek a mlčky se vraceli k jezírku. A tam znovu vyvstaly všechny vzpomínky na staré příhody, zase mezi nimi panovalo upřímné kamarádké veselí. Pavel se cítil šťastný jako nikdy v životě.

Vteřiny hrůzy – text

V dílně jsme tehdy byli dva učni. Ten druhý byl o rok starší a jmenoval se Rudla. Nebyli jsme dobří kamarádi. Snad je tomu tak v každé dílně, že nejmladší učeň dostává úkoly, ze kterých už ti starší vyrostli, a ty úkoly mu pak připadají ponižující. Nebyly nijak těžké ty benjamínkovské práce, které mi mistr ukládal, ale mně se zdály velice nespravedlivé. V Rudlových očích jsem viděl výsměch, v každém jeho slůvku jsem cítil píchnutí. Naše učení pokračovalo ve vzájemném hašteření v odporování a všelijakých schválnostech, až přišla ta hrozná událost. Mistr dostal zakázku opravit plechy na střeše jednoho čtyřpatrového činžáku. Vzal nás oba s sebou. Spíš jsme překáželi, než pomáhali, mistr však chtěl, abychom tu práci poznali. V polední přestávce šel s dělníkem na oběd a my jsme zůstali na půdě hlídat materiál. Bylo jaro, venku hrálo slunce, ale tady na půdě bylo chladno a špatný vzduch. „Já jdu na střechu,“ sykl na mne Rudla, tady nebudu!“ Začal stoupat po žebříku k vikýři a už mu hlavu a ramena ozářilo zlaté jarní slunce. Věděl jsem, že na střechu nesmíme.

Nakonec jsem se rozhodl, že nebudu srab a na střechu vylezu. Vylezl jsem opatrně na lávku, která byla hned u vikýře, a rozhlížel jsem se po střeše. Nesedl jsem si jako Rudla, ale procházel jsem se po těch lávkách a opájel se strachem, který ve mně vyvolávala ta úžasná výška. A pak to přišlo. Mezi dvěma lávkami byla asi metrová mezera. V mezeře bylo staré, zabeďněné okýnko. Mohl jsem ji překročit. Něco mi však napovídalo: Přeskoč! Přeskoč! Stál

jsem chvíli bez hnutí. Rozum a strach ve mně zápasily s tím hloupým úmyslem skočit. Bujná chlapecká krev zvítězila a já skočil! Do smrti na ten skok nezapomenu! Do smrti ne!

Skočil jsem, ale špatně. V rozrušení jsem si skok dobře nevyměřil, chňapl jsem do prázdna vedle zábradlí, kterého jsem měl přichytit a propadl jsem se malým okénkem někam do neznáma. Všude byla tma a mě strašně bolela záda. Když jsem se trošku rozkoukal, pochopil jsem, že jsem na staré půdě plné prachu. Viděl jsem obrysy nějakého harampádí. Došoural jsem se ke starým dveřím, ale ty byly zamčené. Okýnko, kterým jsem propadl, bylo vysoko a já pochopil, že do něj zpátky ani nevyskočím.

Ruda zmizel ve vikýři a za chvíli se objevil s lanem. Jeden konec držel a druhý spouštěl okýnkem ke mně. „Tondo, Toníčku“ úpěnlivě volal, „chyt' se, honem, omotej si ruku lanem, já tě vytáhnu!“ Lehko se mu to řeklo, ale mně těžko provedlo. Bolely mě záda a určitě jsem měl i naraženou ruku. Nakonec se mi to povedlo a lano jsem uchopil. A Rudla, zlatý Rudla nahoře tahal a tahal, až mu svaly praskaly. Když už jsem byl skoro u lávky, roztřepal jsem se jako v zimnici. Udělalo se mi špatně od žaludku. Rudla mě posadil na lávku a lanem mě k ní přivázal. Za chvíli jsem se vzpamatoval. Rudla mě odvedl do bezpečí. Jak jsem se najednou cítil dobře! Jak se mně tam, panečku, líbilo! Že jsme se s Rudlou stali po té hrůze nejuvěrnějšími kamarády, to jistě nemusím dodávat. Už nikdy jsem mu v ničem neodporoval, už nikdy jsem se s ním nehašteřil. On mi zase pomáhal, kde mohl. No, a když jsem byl já v posledním roce učení a přicházeli noví učňové, nedal jsem jim nikdy znát, že jsem něco víc než oni, naopak, ulehčoval jsem jim jejich začátky, jak jen to šlo.

Pod junáckou vlajkou - text

„Tak kam půjdeme příští neděli?“ začal řeč Přema a obrátil se na Ondru. „Jistě bude hezky. Táta říkal, že tak krásný říjen Ještě nezažil.“ „Opravdu ne?“ divil se Joska, ale hned ho něco napadlo. „Mohli bychom jít do Černých skal, můj strejda tam má známého hajného. Přinesu úplně nový kotlík na vaření.“ „Kdyby tak byl nějaký stan!“ povzdechl si Ondra. Mirek v duchu záviděl oběma hochům, že každý z nich Ondru něčím překvapil. Tihle čtyři hoši byli prazvláštní společnost. Ondra byl její hlavou. Největší a nejstarší, skoro patnáctiletý. Dva z nich byli podobného zjevu jako on: ne právě čistí, zanedbaného zevnějšku, hrubé mluvy. Jen Mirek se od nich lišil jako by mezi ně zabloudil omylem. Dbal na sebe, chodil čistě a pěkně oblečený a dobře stříhané vlasy. Ale nebyl to dobrý chlapec. Jeho povaha měla mnoho kazů

a málo přísná maminka ho ještě hýčkala. Ve snaze zalíbit se ostatním vyváděl Mirek neuvěřitelné kousky.

Slabému Hortynovi, jemuž se ve škole každý smál, vyhodil oknem ze třetího patra školy aktovku s učením na ulici. K učitelům se choval výbojně. Nezmeškal žádnou příležitost, aby se něčím před ostatními nevytáhl. Kdo se s ním zapletl do nějakých čachrů, mohl už napřed vědět, že ho Mirek ošidí. Ale tady v Ondrově partě nebylo Mirkovi nějak dobře. Dokud byl s Přemíkem a Joskou sám, bylo to dobré. Oba byli mladší než on, obdivovali se mu, uznávali každé jeho slovo, a to Mirkovi lichotilo. Pak se seznámili s Ondrou - a ten brzo převzal vedení. Mirek byl odsunut až na druhé místo. Nebylo v Mirkových silách dobýt si zpět vedoucí postavení v partě. Ondra byl někdy nafoukaný chlapec, věčně nespokojený, věčně se pošklebující a velmi náročný. Teď dokonce touží po stanu. „Opatřím stan, spolehněte se na mne!“ Ondra byl tak překvapen, že se až zastavil. Mlčel a jen se tázavě díval na Mirka. „Ty že opatříš stan? Ty?“ divil se Joska. „A jak - pochlub se! Kde vezmeš peníze?“ dorážel Přemík. „Nebudu potřebovat peníze!“ usmíval se Mirek a v jeho tváři bylo vidět, že mu působí potěšení obdiv i údiv kamarádů.

„A ten stan opatřím! Máme u nás ve škole skauta, víte - nějak se musím do jeho oddílu dostat, přihlásím se tam třeba jako nováček, to už se nějak udělá,“ řekl Mirek. „To jako myslíš, že ti ten stan dají k narozeninám nebo jak si to vlastně představuješ?“ posmíval se Ondra. Mirek se nedal vyrušit z klidu. „To vím, že ne,“ odsekl. „Ale jednoho krásného dne se stan nějakým záhadným způsobem ztratí, rozuměj!“ Ztratí se tak, že nikdo nebude vědět jak! Prostě zmizí z klubovny, nebo nebude po nějakém výletu odevzdán. No, a pak za několik dnů ohlásím, že nemám na skautování čas nebo že mně to doma zakázali, vystoupím. A stan bude tady!“

Bylo pošmorné podzimní odpoledne, třebaže ještě vlahé. Po nebi se proháněly velké mraky, vítr skučel a ze zahrad vháněl do ulic zvadlé listí. Mirkovi bylo trochu úzko. Musí si už honem vymyslet, co řekne! Už je skoro u Zámečnické ulice. A tam někde je klubovna Devadesátky. Až několik kroků od domu číslo pět se mu jako zázrakem vrátil jeho obvyklý klid, s jakým provozoval ty nejnemožnější kousky, které mu získávaly pověst nebezpečného chlapce-dareby. Řekne jim tam, že na přání svého otce se jde hlásit do oddílu.

Našel nápis: KLUBOVNA 90. ODDILU JUNAKA, po chvílce váhání zaklepal a pak se ozvala výzva: „Dále!“ Mírek stiskl kliku a vstoupil do prostorné místnosti. Kolem velikého stolu sedělo asi osm hochů, kteří se na Mirka pátravě zadívali. „Chtěl bych se stát skautem," pronesl pevně Mírek, „ a nevím jak do toho“. Tváří staršího chlapce, k němuž Mírek mluvil, přelétl úsměv. Tady je jen jedna pomoc," řekl. Přihlásit se do junáckého oddílu. Těžší už je vydržet v něm zkušební dobu a stát se opravdu dobrým členem a dobrým kamarádem všem ostatním“ To nemohu být skautem hned?" zeptal se trochu zklamaně, protože vyhlídka na snadné a hlavně rychlé dosažení tajeného cíle – stanu, se hroutila. „To se musí na něco čekat?“ „Ano - totiž abys tomu rozuměl. Dnes je junáctví v módě a do oddílů se hlásí mnoho hochů ne ze zájmu, ale jen, aby se mohli druhým pochlubit, že jsou skauti. A proto než někoho do oddílu opravdu přijmeme, dáme mu čtvrtletní zkušební lhůtu. V té době poznáme, zda z něho bude dobrý člen nebo zda jeho počáteční nadšení brzy nevyprchá.“ „ Ach, tak to tedy je," usmál se uklidněný Mírek. „Ale přesto se k vám hlásím." A hned dodal způsobem sobě vlastním: „Toho čtvrt roku zkušební lhůty, to bude můj zápas o dobrou pověst. Ještě nikdy mě totiž odnikud nevyšoupli!" Tak - dobrá!" rozhodl pak onen starší hoch. „Počkej tu na našeho vedoucího, Tapina, přijde před sedmou hodinou večer. A prozatím buď hostem na naší družinové schůzce.! „Já jsem rádce této družiny. Jmenuji se Václav Sedláček, ale v oddílu mi říkají Venda.“ Mirka napadlo, že se ještě nepředstavil. „Jmenuji se Mírek Trojan," řekl a podal Vendovi levici. Věděl, že si junáci podávají levé ruce, protože levá je blíže srdci a její stisk je tedy upřímnější. Ostatní hoši se kolem něho seskupili a podávali mu také ruku. Mírek byl tak zaujat, že docela zapomněl na svůj cíl: stan. Zato si uvědomil, že tito chlapci jsou nějak jiní, než jaké znal ve škole nebo v partě. Chovali se k sobě přátelsky, nepadlo zde ani jedno hrubé slovo a nadávka. Ne snad že by to byli způsobilí chlapečkové, uhlazení, nesmělí. Nikoliv! Byli to správní hoši! Jejich řeč oplývala říznými vtipy a poznámkami - ale nebylo v ní ani jedno sprosté slovo. A když se Mírek zapomněl a sám takové slůvko prohodil, viděl, jak na sebe významně pohlédli a jak je to pobouřilo. Mírek se za to slovo, kterého jindy užíval třeba dvacetkrát denně, před nimi poprvé styděl.

V Devadesátce nacházel Mírek stále víc a víc přátel. Měli k sobě navzájem hezký vztah, bylo to přátelství, na které se nezapomíná po celý život. Neměla zde místo žádná faleš. Přes různé povahy i věk se hoši snášeli báječně. Opravdu bratrské přátelství bylo jedním z

nepsaných železných zákonů Devadesátky. U Devadesátky také nebylo zvykem, že by se tvořily nějaké malé kroužky přátel, jimž by ostatní byli lhostejní. Devadesátka byla jednotlívě celek, v němž byl každý na svém místě. Nikdo nebyl vynášen do nebes, ale také nikdo nebyl opomíjen. To se Mirkovi líbilo.

Zapomněl na svůj slib i bývalou partu. Ale Ondra nezapomněl na něj. Jednou večer si na Mirka počkal před barákem.

„Už jsme se dlouho neviděli - vid'!“ řekl stísněně Mírek. Měl z Ondry strach. Bývá hrozně zlý, když má vztek. Ondra se výhrůžně zachechtal. „No, dlouho jsi už nepřišel za partou!“ usykl. „Asi ti už není dost dobrá co? Našel sis lepší kamarády - vid? To bylo slibů, to bylo plánů s tím stanem? A najednou- stan nikde a milostpán zmizel. Kamaráde, víš co to je? To je zrada! U nás se tomu říká zrada, rozumíš?“ Poslední slovo téměř vykřikl a rozkročil se proti Mirkovi. Mírek polekaně ustoupil o krok. „Jakápak zrada?“ bránil se chabě. K silnější obraně neměl odvalu. Přepadl jej pocit viny. Nedodržel slib a skutečně zradil, zradil partu. Zmáhal se ho neklid. Chtěl alespoň něco říct na svou obranu: „Přece jsem na partu nikde nic nepověděl. A že by toho bylo dost.“ „Ale, ale,“ zpíval zlobně Ondra, „tak on chce chlapeček snad ještě dokonce vyhrožovat? Tak abys toho, Mirečku, jednou nelitoval. Pamatuj si, žeš byl při většině těch věcí s námi! A ještě jedno nezapomeň: byl jsi to ty, kdo přišel s nápadem ukradnout u skautů stan! Pamatuješ se přece ne? Chacháá ty nám chceš hrozit? Co když to na tebe prásknem? To by byla ostuda co junáčku?“ Mírek sevřel pěsti. „Mizero!“ řekl tiše a nenávist čísel z jeho hlasu. „Byli jsme všichni špatní v té nečisté partě. Ondra se zasmál a řekl: „Seženeš ten stan nebo uvidíš. Řeknu celé té tvé skautské rodině, co jsi zač a proč jsi k nim vůbec přišel-ukrást stan“

„Tapine -“ volá Mírek a srdce se mu zastavuje zděšením nad vlastní odvahou. „Chtěl bych ti něco říct! Máš pro mne chvílku čas, prosím?“ „To víš, že mám! Pro tebe přece vždycky!“ žertuje Tapin. Mírek je vděčný i za tu otřepanou poznámku. Je mu hned lehčeji. Zkušené Tapinovy oči poznaly, že se s Mirkem něco děje. Mírek byl pořád zticha, ale Tapin mu milosrdně pomohl. „Nu Mirku, chtěl jsi mi něco říct. Copak to bude?“ Jeho hlas zněl konejšivě a povzbudivě. „Tapine, podívej se “ ukrajuje Mírek těžce slova, víš, že mám dnes skládat slib!“ „Samozřejmě, že to vím!“ „A může skládat slib každý? Každý, kdo o to požádá?“ Tapin je trochu udiven. „Nemůže! Musí přece nejdříve dokázat, že si to zaslouží.

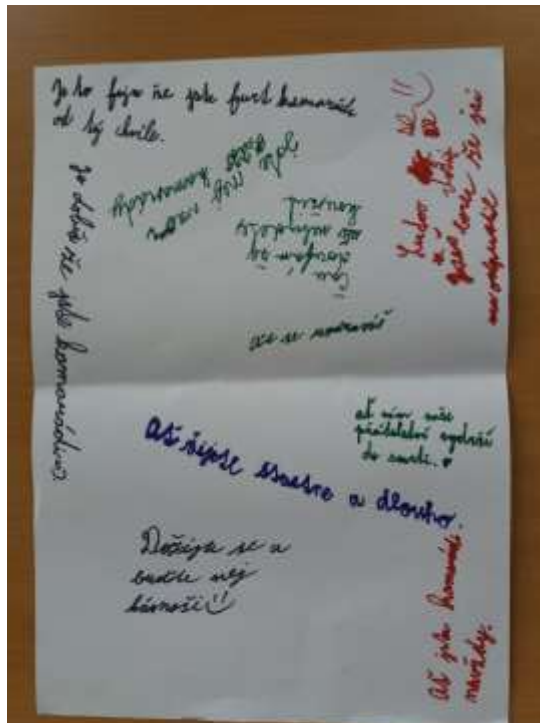
„A mohl by, Tapine, skládat slib někdo, o kom máš dobré mínění, ale on je špatný?“ Tapinovi se ta řeč nelíbí a pátravě se dívá na Mirka. „Nerozumím ti dobře!“ říká zvolna. „Jestli to myslíš na sebe, pak jsi k sobě přísný. Jsi, Mirku, dobrý chlapec, věřím tomu, málokdy se mýlím. A pak - vždyť tě znám již déle než půl roku a pozoruji tě celé dny. Musel bych tu tvou domnělou špatnost přece vidět - ne?“ „Přišel jsem do Devadesátky jako velmi špatný člověk. Nezůstal jsem jim, snažil jsem se oprostít od všeho, co mě dříve dělalo špatným. Jestli jsem se změnil, udělali jste tu změnu ve mně vy! Ty, Tapine, Simba, a celá Devadesátka.“

„Když jsem k vám, Tapine, přišel, netoužil jsem ještě po své změně, nerozuměl jsem tomu. Já přišel s ničemným cílem. Byl jsem ještě s jinými špatnými hochy v partě. Chlapec, nejstarší z nás, toužil po stanu. Potřebovali jsme stan. Abych se mu zavděčil, řekl jsem, že stan někde opatřím. Chtěl jsem vstoupit do některého oddílu, pobýt tam nějaký čas, vypůjčit si stan a pak potom ten stan už nevrátit a dát ho partě. To byla ta špatnost, se kterou jsem přišel do Devadesátky. Zvítězili jste nad mým úmyslem, zachránili jste mne a já zůstal u vás, v Devadesátce, a zradil jsem partu! Stokrát jsem mohl svůj úmysl provést. Ale už jsem byl váš!“ Mirek skončil. Jeho čelo pokrýval pot. Neodvážil se na Tapina pohlédnout. Jsi upřímný chlapec," řekl Tapin. „Nevyčítám ti tvůj důvod, pro který jsi k nám šel. Ovládalo tě zlo a to za tebe mluvilo a jednalo. Může nás jen tím více těšit, že jsme to byli právě my v Devadesátce, kteří ti nevědomky podali pomocnou ruku a zachránili tě před špatností. Nezlobím se na tebe, Mirku! Ne! Pokazil bych jen to, co bylo napraveno. A slib dnes večer budeš skládat! Neodvolám ho! A odpouštím ti, s Ondrou to vyřídím sám.“

Mirek byl šťastný, složil před hochy junácký slib a zpečetil tak svůj vstup na dobrou cestu.

Příloha č. 3

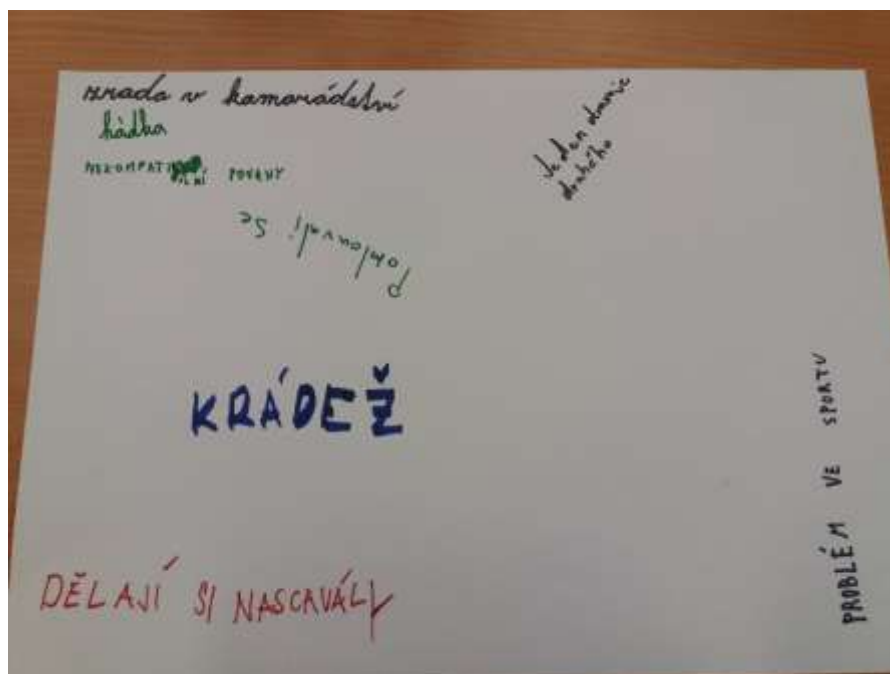
Fotodokumentace první lekce

Příloha č. 4

Fotodokumentace druhá lekce

Příloha č. 5

Fotodokumentace třetí lekce

